

είλων του όλων τὰς ἀποκρούφους εὐχάς· ἀλλὰ πρὸς ζήτησιν τοῦ θανάτου ἐμέλλε νὰ ὑπάγῃ.

» Ἀπερασίσθη, ἀντὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ διαθῆ ἔκ τοῦ Ὠκεανοῦ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πρὸς τὸν εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, νὰ λάθῃ ὅλως διόλου τὸν ἐναντίον δρόμον. ἐπομένως ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ Πλυμούθ τὴν 12 Ἰουλίου 1776 μετέβη εἰς τὸν μεγάλον Ὠκεανόν, διαβάς ἐκ τῶν νήσων τὰς ὁποίας εἶχεν ἤδη ἐπισκεφθῆ καὶ ἤρχισε τὰς ἐργασίας του ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλιῶν τῆς Ἀρκτικής Ἀμερικῆς. ἀφ' οὗ ἐπεσκέφθη τὸ μέρος αὐτὸ τῆς σφαίρας ἐπέστρεψε διὰ νὰ λάθῃ ζωοτροφίας εἰς τὰς νήσους Σανδβίχ τότε δὲ ἀνεκάλυψε τὴν νῆτον Ὀδιθαί, ὅπου ἐφρονεῦθη μὲ τὸν ἀθλιέστερον τρόπον εἰς σύγκρουσιν τινα μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ πληρώματός του, τὴν 14 Φεβρουαρίου 1779.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Ἐξ ὅλων τῶν κομητῶν τῆς Ἀγγλίας τὸ τοῦ Δερβυσίου εἶναι τὸ ἀξιολογώτατον διὰ τε τὰς ποικιλοτάτας σκηνὰς καὶ τὰς παραδοξοτάτας ἀντιθέσεις, τὰ ὁποίας παρίστησι ἡ χώρα του. Μεσημβρινῶς ὑπάρχουσιν ἀγροὶ καρποφόροι καὶ πεδιάδες χαρίεσαι, ἀρκτικῶς δὲ ὅλοι οἱ χαρακτῆρες φύσεως μελαγχολικῆς, ἀγρίας καὶ καταπληκτικῆς συνηνώθησαν διὰ νὰ προξενήσωσι θάμβος εἰς τὸν περιγητὴν. Τὸ ἔδαφος ὑψοῦται βαθμηδὸν καὶ καλύπτεται ἀπὸ λόφους κυματοειδεῖς, ὧν αἱ περιελίξεις μάλιστα εἶναι δρᾶται· οἱ δὲ λόφοι μετασχηματίζονται εἰς ὄρη μεγεθυνόμενα καὶ ἀναπτυσσόμενα εἰς καταπληκτικὴν ἄλυσιν, ἧτις περιέχει ὅλην τὴν χώραν καὶ διατείνει μακρὰν μέχρι τῶν ὀρέων τῆς Σκωτίας· αἱ κορυφαὶ αὗται ἐνοῦμεναι εἰς μέρος τὸ σχηματίζουσιν ὄροπέδιον ὀνομαζόμενον αἱ Δειράδες. Ἐκεῖ εἰς διάστημα πολλὰ ὀλίγον ἐκτεταμένον ἀριθμοῦνται ὑπὲρ τὰς 700 κορυφὰς καὶ ὑπὲρ τὰ πενήτηντα σπηλαία στενὰ ἢ φάραγκας. Ἐν τῶν περιφημοτέρων σπηλαίων εἶναι τὸ τοῦ Διαβόλου, περίξ τοῦ ὁποίου βράχοι γιγαντιαῖοι λευκόφαιοι μᾶλλον ἢ μέλανες, ἐγείρονται καθέτως εἰς ὕψος τριακοσίων περιπόου ποδῶν. Ῥῖαξ τις ἐξέρχεται τοῦ σπηλαίου καὶ χάνεται· ἀφρίζων διὰ τῶν σχισμῶν τῶν βράχων καὶ τῶν τιτανῶδων στρωμάτων τῆς γῆς.

Ὁ θόλος ὁ σχηματίζων τὸ στόμιον, περιγράφει καμπύλην ἑκατὸν εἰκοσι ποδῶν. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν μάλιστα ὁ ὀφθαλμὸς διαπερᾶ τὸ σκότος τοῦ τρομεροῦ τούτου χωρίου· ἀλλὰ μετέπειτα διακρίνει πενιχρὰς κηλίδας, οἰκουμένας ὑπὸ πενήτων, ἐξασκούντων τὸ ἐπαγγέλμα τοῦ ὀδηγοῦ καὶ τὸ τοῦ σχοινοπλόκου. Μακρὰ καὶ λεπτὰ ξύλα ἀνορθούμενα παρὰ τὸ στόμιον ὡς ἀγγόλαι, τοῖς χρησιμεύουσι πρὸς πλοκὴν τῶν σχοινίων. Ἐξήκοντα βήματα μετὰ τὸ στόμιον ὁ θόλος ἐγγίζει σχεδὸν τὴν γῆν· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐκλείπει καὶ δὲν δυναταί τις νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω ἄνευ πυρσοῦ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τινα χρόνον· μετέπειτα λίμνη πενήτηντα ποδῶν εὖρος ἔχουσα, περιπλέεται δι' ἀκατίου ἐστρωμένου μὲ ἄχυρα· πλὴν πολλὴ προσοχὴ ἀ-

παιτεῖται· διότι ὁ θόλος καταβαίνει περὶ τὸ μέσον εἰς 18 ἢ 20 δακτύλους ἀπὸ τοῦ ὕδατος. Μετὰ ταῦτα φθάνεις εἰς αἶθουσαν εὐρυχωροτάτην· ἀλλ' οἱ πυρσοὶ ἀδυνατοῦσι νὰ διαπεράσωσι τὸ βαθύ σκότος, καὶ τὸ ὕψος καὶ βάθος τοῦ μέρους τούτου τοῦ ὑπογείου, δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῆ· μετὰ τινος βαθμίδας φθάνει τις εἰς δευτέραν λίμνην μεγαλητέραν τῆς πρώτης, καὶ ταύτην διαπερᾶ ἐπὶ τῆς ῥάχως τῶν ὀδηγῶν. Εἰς τινα μέρη τὸ ὕδωρ σταζει ὡς λεπτὴ βροχὴ ἢ ὀμίχλη. Ὀλίγον περαιτέρω φθάνει εἰς ὑπόγειον σκοτεινότερον ἔτι τὸ ὅποιον ὀνομαζοῦσι βωμόν. Ἡ κατακυριεύουσα τὸν τόπον τούτον καὶ πιέζουσα τὴν καρδίαν σιωπῆ, διακόπτεται· αἶφνης ὑπὸ φωνῶν καὶ ἀντιλάλων προερχομένων ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σπηλαίου· χορὰς γυναικῶν καὶ παιδίων ἀγρῶν καὶ ἡμιγύμων κείνται εἰς κοίλωμα βράχων περίξ τοῦ βωμοῦ. Οἱ ὀδηγοὶ σείοντες τοὺς πυρσοὺς δεικνύουσιν ὅτι εἶναι αἱ γυναῖκες καὶ τὰ τέκνα τῶν κατοικοῦντα εἰς τὰ ἔσπερα ταῦτα βάραιθρα. Ὅταν τις ἐξέλθῃ τῶν ὑπογείων τούτων καὶ ἐπαυαῖδῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, νομίζει ὅτι ἀπῆλλαξῃ ἀπὸ βάρους ὑπέρμετρον ὡς νὰ ἔφερε πρότερον δόλοκληρον τὸν θράχον ἐπάνω του.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Πειθόμενοι εἰς τὰς παρατηρήσεις τῶν ἀναποκριτῶν μας, καὶ πολλῶν συνδρομητῶν, ἀπεφασίσαμεν νὰ μεταβάλωμεν τὸ σχῆμα τοῦ Παραρτήματος.

Τὸ νέον μυθιστόρημα θέλει τυπωθῆ εἰς ὀγδοὸν μέγα, καὶ ἕκαστον φύλλον θέλει περιέχει τὴν αὐτὴν ὕλην, διηρημένην εἰς δέκα ἔξ διστήλους σελίδας.

Μὲ τὸ προσεχές φυλλάδιον θέλουσιν λάβει οἱ Κ. Κ. συνδρομηταὶ τῆς Εὐτέρης τὸ τέλος τοῦ Μυθιστορήματος οἱ τρεῖς Σωματοφύλακες, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου μυθιστορήματος τὸ Περιδέραϊον τῆς Βασιλίσσης, τὸ ὁποῖον θέλομεν ἐξακολουθήσει δημοσιεύοντες εἰς τὸ παράρτημα τῆς Εὐτέρης. Τὸ Περιδέραϊον τῆς Βασιλίσσης εἶναι τὸ νεώτερον καὶ ὠραιότερον μυθιστόρημα τῶν ὄσων ὁ γλαφυρὸς κάλαμος τοῦ Ἀλεξ. Δουμάς ἐδημοσίευσεν.

Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ μυθιστορήματος, Ἰατροῦ ἀπομνημονεύματα, πρότινος καιροῦ ἐκδοθέντος παρὰ τοῦ εὐφραδοῦς συντάκτου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Σμύρνης.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς

ΕΥΤΕΡΗΣ.